

3) Säges med afseende å verkan, framgången af en kastning. Göra ett lyckligt k. Få stora k. i lärningspel. (Fig.) Stå sitt k., underkasta sig äfventyret, följdera af något, t. ex.: Jag står mitt k.; han får nu stå sitt k. Det må (får) stå sitt k., det må gå, hur det vill. — 4) (vid räkning af ströming, m. m.) Fyra stycken. Ett k. ströming.

KAST, m. 2. II. Uppkastad stapel, hög. Brukas mest såsom förkortning af Vedkast.

KAST, m. 2. III. (t. Kasten) Se Stilkast.

KAST, m. 3. IV. (fr. Caste) 1) Ståndsklass, hvartill man födes (hos Hinduerna). — 2) Ståndsklass i allmänhet.

KASTA, v. a. 1. 4) Genom en häftig rörelse med armen gifva fart åt något, som man håller i handen och i detsamma släpper, så att det drifves genom luften och nedfaller på närmare eller fjernare afstånd. K. snöbollar på någon. K. sin mössa upp i luften. K. en sten i sjön. K. något ut igenom fönstret. K. en bok i hufvudet på någon. K. ett bref på elden. K. stora kast, quatuor alla. K. af och an, hit och dit, fram och tillbaka. K. något om hvarannat, huller om buller, i oordning. K. någon af hästen, ur sadeln, stöta till honom, så att han faller af hästen, ur sadeln. K. någon utför trappan, stöta till honom, så att han faller der utför. K. någon till marken, slå omkull honom. K. boll, leka med en boll, som kastas i luften, då antingen den kastande sjelf eller någon annan söker taga den med handen. K. ankar, från ett fartyg i sjön utkasta ett ankar, hvarigenom fartyget kvarhålls på samma ställe. K. lott, se Lott. K. säd, rensa säd genom kastning med kastsåkfvel. K. sitt vatten, låta sitt vatten gå. (Fig.) K. ögonen på, rikta, vända sin blick på. K. ögonen på någon, äfv. fatta tycke för densamma. K. skulden på någon, gifva någon skulden för en sak. K. besväret på någon, låta honom hafva besväret med något, som man sjelf borde göra. — K. åf, bort, fram, se Afkasta, &c. — K. åf sig kappan, bördan. — K. för, genom långa nålstyng i kanten på ett ofäladt tyg hindra det att rispas upp. — K. igen, fylla en hålighet, fördjupning, graf, grop, genom ikastande af något ämne, t. ex. jord. — K. ihop, kasta tillsammans. — K. in, ned. — K. om roret, föra det till andra sidan. — K. om seglen, vända dem åt andra sidan. — K. omkull, se Kullkasta. — K. på sig en kappa, hastigt påtaga den. — K. tillbaka, undan, upp, ut, se Tillbakakasta, &c. — K. öfver, hopsy tvenne tyg på det sätt, att man för hvarje styng förer nålen genom dem begge och tillbaka öfver kanten. — K. öfver ända, se Öfverändakasta. — Syn. Slänga, Slunga, Sutta, Vråka. — 2) Medelst skutmåskin driva genom luften. K. bomber, glödgade kulor. — 3) (i kortspel) Lägga bort vissa af de kort, man fått på hand. K. spader kung. Jag har k-t min knekt. — 4) (i utsträckt mening, om liflösa ting) Utsända från sig, sprida. Solen k-r sina strålar genom fönstret. Vattnen k-r sina strålar i nö strålar. Trädet k-r sin skugga på fältet; skuggan deraf faller på fältet. (Fig.) K. skugga på någon, göra någon misstänkt; nedsätta. — 5) K. i fångelse, sätta i f. K. sitt foster, få missfall. K. åf sig, gifva inkomst. Kapitalet, som k-r ränta af sig. Min gård k-r af sig 1000 r:dr. K. upp, kråkas. — V. n. K. om vända sig, förändras; (fig.) ändra tänkesätt, gå öfver till annat parti. Vinden

k-r om. Han har kastat om och blifvit Tory. — K. sig, v. r. 1) Genom häftig ansats med kroppen förflytta sig ifrån ett ställe. K. sig af, upp på hästen. K. sig för ens fötter, i ens famn, armar. K. sig i sjön. K. sig ut genom fönstret. K. sig utför trapporna. K. sig öfver någon, äfv. rusa på honom. (Fig.) K. sig in i en fästning, i största hast rycka derin, undan fienden. — 2) Med häftighet förändra läge. K. sig af och an i plågorna. — 3) Vinden k-r sig, vänder sig. En ström k-r sig i hafvet, faller ut deri.

KASTANDA, kastsånnda, f. sing. (af Kast, IV) Sträfvande hos dem, som tillhöra en viss ståndsklass, att på alla sätt främja dess fördelar och afsöndra sig ifrån andra.

KASTANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något kastas.

KASTANIE, kastånje, m. 3. Nöten af Kastanieträdet.

KASTANIEBRUN, a. 2. Mörkbrun som kastanienötter.

KASTANIESKOG, m. 2. Skog af kastanieträd.

KASTANIETRÄ, n. sing. Trädet, veden, virket af kastanieträd.

KASTANIETRÄD, n. 3. Ett trädslag ifrån Mindre Asien, först planteradt i trakten af grekiska staden Kastana. Castanea vesca.

KASTANJETT, kastånjätt, m. 3. (från spanskan) K-r, små urhålkade träbitar, som man vid dansning håller i händerna och slår emot hvarandra efter takten.

KASTBOK, f. 3. pl. — böcker. Till tidsfördrif för allmänheten utgifven bok, hvaraf man medelst tärningkast får upplysning om sitt blifvande öde.

KASTBOLL, m. 2. (fig.) Se Lekboll.

KASTBY, m. 2. (sjöt.) Se Kastvind.

KASTBATTERI, kastsbatteri, n. 3. (fortif.) Batteri, hvarifrån kastas bomber.

KASTELD, kastsäll, m. sing. (fortif.) Kastning af bomber, granater och glödgade kulor.

KASTELL, -stäl, n. 3. o. 3. (lat. Castellum af Castrum, borg) 1) Liten fästning, som beskyddar en obefäst ort. — 2) Befäst slott. [Ca—.]

KASTELLAN, -ån, m. 3. 1) Slottsfogde, borgfogde. — 2) (ford. i Polen) Guvernör i ett visst distrikt (ursprungl. kommandant i en polsk fästning).

KASTELLANI, ---ni', n. 3. (ford. i Polen) En kastellans styrelsedistrikt.

KASTESPETS, m. 2. (gam. krigsk.) Se Snar-spjut.

KASTHALFVA, f. 1. (boktr.) Halfva af en stilkast.

KASTKORT, n. 3. (i spel) Kort, som man kastat.

KASTKROPP, m. 2. (artil.) Hvarje kropp, som utkastas ur ett stycke. — Äfv. Projektil.

KASTLINIE, kastsli'ne, f. 3. Den linie, hvori en kastkropp genomlöper luften.

KASTMASKIN, --schin, m. 3. Krigsmaskin, hvarigenom kroppar kastas på betydliga afstånd, för att tillfoga en fiende skada.

KASTNING, f. 2. 1) Se Kastande. — 2) (om kreatur) Missfall.

KASTNÄT, n. 3. Se Läggnät.

KASTOR, kastår, m. (gr. Kastor) Bäfver. En hatt af k., af bäfverhår. — Ss. K-hår.

KASTORHATT, kastårhätt, m. 2. Hatt, tillverkad af bäfverhår.